

Όσιος Αλέξιος ο Άνθρωπος Του Θεού

Δευτέρα, 17 Μαρτίου 2025

[Περισσότερες πληροφορίες πατήστε εδώ...](#)

Βιογραφία

17 Μαρτίου ...

Όσιος Αλέξιος ο Άνθρωπος Του Θεού ...

Άνθρωπος ἐν γῇ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς μόνος ,

Ἐξεις τὶ καινὸν κᾶν πόλῳ , Πάτερ μόνος ,

Ἑβδομάτῃ δεκάτῃ , Ἀλέξιε , πότμον ἀνέτλης ...

Ο Αλέξιος γεννήθηκε στην Ρώμη τον 4ο Αιώνα κατά τους χρόνους των Αυτοκρατόρων Αρκαδίου 395 - 408 μ.Χ. και Ονώριου 395 - 423 μ.Χ. ,

από γονεὶς Ευγενεὶς και πλούσιους , τον Πατρίκιο Ευφημανό και την Αγλαΐδα ...

Ο πατέρας Του ἦταν Συγκλητικός , φιλόπτωχος και συμπαθὴς , καθημερινὰ παρέθετε τρεις τράπεζες στο σπίτι του για τα ορφανὰ , τις χήρες και τους ξένους που ἦταν πτωχοί ,

η γυναίκα του ἦταν ἀτεκνη , στην δέηση της να αποκτήσει παιδί , Ο Θεός την εισάκουσε , τους χάρισε υιό ...

Το παιδί μεγάλωσε , ἔλαβε την κατάλληλη παιδεία , ἔγινε σοφότατος και θεό δίδακτος , όταν ενηλικιώθηκε Τον πάντρεψαν με θυγατέρα από Βασιλική και ευγενική γενιά , την πρώτη νύχτα του γάμου εγκατέλειψε την συζυγική εστία ,

Ο Αλέξιος πήρε το χρυσό δακτυλίδι και τη ζώνη , τα επέστρεψε στην σύζυγο του και εγκατέλειψε το σπίτι τους ...

Παίρνοντας αρκετά χρήματα από τα πλούτη Του έφυγε με πλοίο περιφρονώντας την ματαιότητα της επίγειας δόξας , πηγαίνει στην Λαοδικεία της Συρίας και από εκεί στην Έδεσσα της Μεσοποταμίας , όπου έζησε για δέκα χρόνια ως επαίτης ,

κινδύνευσε να αποκαλυφθεί η ταυτότητα Του , τότε αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την περιοχή , παρά την εκτίμηση των ντόπιων για την Αρετή Του ...

Ο Αλέξιος μοίρασε τα χρήματα στους πτωχούς και τα ιμάτια Του , ενδύθηκε με κουρελιασμένα και χλιομπαλωμένα ρούχα , κάθισε στον νάρθηκα του Ναού Της Υπεραγίας Θεοτόκου ,

προτίμησε έτσι να ζει με Νηστεία όλη την εβδομάδα και να Μεταλαμβάνει των Αχράντων Μυστηρίων κάθε Κυριακή , έτρωγε μόνο λίγο άρτο και έπινε λίγο νερό ...

Οι γονείς του Τον αναζητούσαν παντού , έστειλαν υπηρέτες να τον βρουν , στην αναζήτηση τους έφθασαν μέχρι τον Ναό της Έδεσσας , χωρίς ωστόσο να Τον αναγνωρίσουν , οι δούλοι επέστρεψαν άπρακτοι στη Ρώμη ,

η μητέρα του με οδύνη φορώντας πτωχά ενδύματα , καθόταν σε μια θύρα του σπιτιού πενθώντας νύχτα και ημέρα , το ίδιο και η νύφη της που φόρεσε τρίχινο σάκο και παρέμεινε κοντά στην πεθερά της ...

Ο Αλέξιος για δέκα επτά χρόνια παρέμεινε στο νάρθηκα του Ναού Της Θεοτόκου ευαρεστώντας Τον Θεό ,

μια νύχτα η Θεοτόκος παρουσιάστηκε στον προσμονάριο του Ναού σε όνειρο και του ζήτησε να του φέρει μέσα στο Ναό Τον Άνθρωπο Του Θεού ...

Εκείνος βγήκε από τον Ναό και δεν βρήκε κανένα παρά μόνο Τον Αλέξιο , δεήθηκε στη Θεοτόκο να του υποδείξει Τον Άνθρωπο , όπως και έγινε ,

πήρε από το χέρι Τον Αλέξιο , τον έβαλε στον Ναό με κάθε Τιμή και Μεγαλοπρέπεια ...

Μόλις κατάλαβε ότι έγινε γνωστός έφυγε κρυφά , σκέφτηκε να πάει στην Ταρσό , στον Ναό Του Αγίου Παύλου του Αποστόλου ,

όπου εκεί θα ήταν άγνωστος , αλλά όμως σχεδίασε η Θεία Πρόνοια ...

Ο Αλέξιος επιβιβάστηκε σε πλοίο με προορισμό την Ταρσό της Κιλικίας , στην πορεία του έπεσε σε θύελλα και βρέθηκε στη Ρώμη ,

επέστρεψε στην πατρική του οικία , ζήτησε μια γωνιά για να μείνει χωρίς να αποκαλύψει την ταυτότητα Του ...

Όταν συνάντησε τον πατέρα του , εκείνος δεν αναγνώρισε ότι ήταν ο υιός του , του ζήτησε να τον Ελεήσει και να Τον αφήσει να τρώει από τα περισσεύματα της τράπεζας του ,

με μεγάλη προθυμία ο πατέρας του δέχθηκε να Τον ελεήσει

και μάλιστα Του έδωσε κάποιο υπηρέτη για να τον βοηθάει ...

Συνάντησε την αδιαφορία και την περιφρόνηση όπως Αναφέρουν οι Συναξαριστές , έβλεπε τον πατέρα του , την μητέρα του να περνούν από μπροστά του και να μην Του δίνουν σημασία ,

ενώ κάποιοι δούλοι από την οικία τον πείραζαν και Τον κορόιδευαν ...

Όμως ούτε αυτό δεν τον ένοιαζε , Ο Αλέξιος έδινε την τροφή Του σε άλλους , παραμένοντας όλη την εβδομάδα χωρίς τροφή και νερό ,

μόνο μετά την Κοινωνία των Θείων και Αχράντων Μυστηρίων δεχόταν λίγο άρτο και νερό ...

Όταν κατάλαβε ότι πλησίαζε το Τέλος Του , ζήτησε ένα χαρτί και έγραψε τα πάντα για την ζωή του , το χαρτί βρήκε με Θεϊκή εντολή ο Αυτοκράτορας του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους Ονώριος ,

το διάβασε ενώπιον μεγάλου ακροατηρίου , προκαλώντας γενική κατάπληξη ...

Η Κηδεία Του Οσίου Αλέξιου ήταν Μεγαλοπρεπής , έγινε στον Ναό Του Αποστόλου Πέτρου στην Ρώμη ,

Ονομάστηκε Άνθρωπος Του Θεού , επειδή όταν Πέθανε Ακούστηκε Ουράνια Φωνή που Φανέρωνε την Αγιότητα Του Λέγοντας , ζητήσατε Τον Άνθρωπο Του Θεού ...

Ο Βασιλεύς Ονώριος και ο Αρχιεπίσκοπος μετέφεραν το Τίμιο Λείψανο Του Οσίου Αλεξίου στο μέσον της πόλεως , κάλεσαν όλο το Λαό να έλθει να Προσκυνήσει και να Λάβει Ευλογία ,

όσοι Προσέρχονταν και Ασπάζονταν το Τίμιο Λείψανο , άλαλοι , κουφοί , τυφλοί , λεπροί , δαιμονισμένοι , όλοι Θεραπεύονταν ...

Βλέποντας τα Θαύματα οι Πιστοί Δόξαζαν Τον Θεό , ήταν τόσος πολύς ο κόσμος που προσερχόταν για να δουν το Τίμιο Λείψανο , δεν μπορούσαν να το Μεταφέρουν στο Ναό Του Αγίου Βονιφατίου για να το Ενταφιάσουν ,

τότε έριξαν χρυσό και άργυρο στον κόσμο για να του αποσπάσουν την προσοχή , αλλά μάταια ...

Όταν μεταφέρθηκε το Τίμιο Λείψανο Του Αγίου στον Ναό , για επτά μέρες Γιόρταζαν Πανηγυρικά , στην συνέχεια τοποθετήθηκε σε θήκη φτιαγμένη από χρυσό , άργυρο και πολύτιμους λίθους ,

Αμέσως άρχισε να Ευωδιάζει και να Αναβλύζει Μύρο , το οποίο έγινε Ίασμα και Θεραπεία για όλους ...

Η Κάρα Του Οσίου Αλεξίου δωρίστηκε στην Μονή Αγίας Λαύρας Καλαβρύτων το 1398 μ.Χ. , από τον Αυτοκράτορα Μανουήλ τον Παλαιολόγο ,

κατά την πυρπόληση της Μονής από τους Οθωμανούς το 1585 μ.Χ. διασώθηκε από δύο Μοναχούς , όπου Βρίσκεται μέχρι και σήμερα ...

Απότμημα Κάρας Του Οσίου Βρίσκεται στην Μονή Γεννήσεως Θεοτόκου Πελαγίας Ακραιφνίου Βοιωτίας ,

Αποτμήματα του Ιερού Λειψάνου Του Οσίου Βρίσκονται στην Μονή Εσφιγμένου Αγίου Όρους , στην Μονή Κύκκου Κύπρου και στην Λαύρα Αγίου Αλεξάνδρου Νέβσκι Αγίας Πετρούπολεως ...

Η Μνήμη Του Οσίου Αλεξίου Εορτάζεται στις 17 Μαρτίου από την Ορθόδοξη Εκκλησία

και στις 17 Ιουλίου από την Καθολική Εκκλησία

Απολυτίκιο ...

Εκ ρίζης εβλάστησας , περιφανούς και κλεινής , εκ πόλεως ήνθησας , βασιλικής και λαμπράς ,
Αλέξιε πάνσοφε , πάντων δ' υπερφρονήσας , ως φθαρτών και ρεόντων , έσπευσας συναφθήναι , τω
Χριστώ καί Δεσπότη , Αυτόν ουν εκδυσώπει αεί , υπέρ των ψυχών ημών